

Soud:	Nejvyšší soud
Datum rozhodnutí:	12/11/2007
Spisová značka:	29 Odo 816/2006
ECLI:	ECLI:CZ:NS:2007:29.ODO.816.2006.1
Typ rozhodnutí:	Usnesení
Heslo:	
Dotčené předpisy:	
Kategorie rozhodnutí:	C

29 Odo 816/2006

U S N E S E N Í

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Ivany Štenglové a soudců JUDr. Hany Gajdziokové a Mgr. Petra Šuka, v právní věci návrhu Ing. M. K., zastoupeného JUDr. I.P., advokátem o vyslovení neplatnosti usnesení valné hromady společnosti A. C. s. r. o., zastoupené JUDr. M. Z., advokátem vedené u Krajského soudu v Brně pod sp. zn. 1 Cm 4/2003, o dovolání navrhovatele proti rozsudku Vrchního soudu v Olomouci ze dne 3. ledna 2006, č. j. 8 Cmo 369/2005 – 63, takto:

I. Dovolání se zamítá.

II. Navrhovatel je povinen uhradit A. C., s. r. o. 5.075,- Kč na náhradu nákladů dovolacího řízení, do tří dnů od právní moci tohoto usnesení, do rukou jejího právního zástupce.

Odůvodnění:

Napadeným rozsudkem Vrchní soud v Olomouci změnil rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 26. srpna 2004, č. j. 1 Cm 4/2003 – 34, tak, že zamítl návrh na určení neplatnosti usnesení valné hromady společnosti A. C., s. r. o. (dále jen „společnost“), konané dne 9. prosince 2002 (dále jen „valná hromada“), kterým byl odvolán jednatel společnosti Ing. M. K., a jmenován nový jednatel společnosti Ing. I. K., (výrok I.); současně rozhodl o tom, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a navrhovateli uložil zaplatit společnosti náhradu nákladů odvolacího řízení (výrok III.).

Odvolací soud se ztotožnil se skutkovými zjištěními soudu prvního stupně; sám doplnil dokazování o prezenční listinu z valné hromady a zjistil, že se jí zúčastnil Ing. M. K., Ing. I. K. a J. O.

Ze zápisu o konání valné hromady společnosti odvolací soud zjistil, že pro odvolání jednatele hlasoval Ing. I. K. s 30 % hlasovacích práv a J. O. s 30 % hlasovacích práv. Hlasování se zdržel Ing. M. K. se 40 % hlasovacích práv. Pro zvolení Ing. I. K. jednatelem hlasoval Ing. I. K. a J. O. Hlasování se zdržel Ing. M. K.

Z článku VI. a IX. společenské smlouvy ze dne 12. března 1999, ve znění notářského zápisu ze dne 30. ledna 2002 NZ 23/2002, N 24/2002, odvolací soud zjistil, že výše vkladů společníků činí u Ing. M.K. 40.000,- Kč, u J. O. 30.000,- Kč a u Ing. I.K. 30.000,- Kč. Nejvyšším orgánem společnosti je valná hromada, do jejíž působnosti patří jmenování jednatelů. Pro platnost a účinnost rozhodnutí valné hromady musí být souhlas nadpoloviční většiny hlasů všech společníků, jinak je rozhodnutí valné hromady neplatné.

Odvolací soud uzavřel, že podle ustanovení § 131 odst. 3 písm. d) obchodního zákoníku (dále jen „obch. zák.“) ve znění účinném ke dni 9. prosince 2002, soud nevysloví neplatnost usnesení valné hromady, domáhá-li se vyslovení jeho neplatnosti proto, že valná hromada byla svolána v rozporu se zákonem, jen osoba, která takto valnou hromadu svolala anebo se podílela na jejím svolání, anebo jestliže na valné hromadě, která byla svolána v rozporu se zákonem, byli přítomni všichni společníci anebo společníci, kteří na valné hromadě přítomni nebyli, následně projeví s usnesením souhlas.

Odvolací soud akcentoval, že podle § 129 odst. 1, věta druhá obch. zák. **záležitosti neuvedené v pozvánce lze projednat, jen jsou-li přítomni na valné hromadě všichni společníci.** Prezenční listinou o účasti na valné hromadě společnosti vzal odvolací soud za prokázané, že této valné hromady se všichni společníci zúčastnili. Tvzení, že valná hromada byla svolána v rozporu se zákonem, proto neshledal právně významným a dovodil, že z uvedeného důvodu nelze ve smyslu § 131 odst. 3 písm. d) obch. zák. neplatnost napadených usnesení valné hromady vyslovit.

K námitce totožnosti osoby jednatele a předsedy valné hromady (Ing. I. K.) odvolací soud uzavřel, že tato skutečnost není v rozporu s obchodním zákoníkem, navíc předseda a zapisovatel valné hromady byl schválen všemi hlasy všech společníků.

Při účasti všech společníků na valné hromadě – pokračoval odvolací soud – bylo možno projednat i záležitosti navržené těmito společníky přímo na valné hromadě (§ 129 odst. 1. obch. zák.). Odvolací soud rovněž uvedl, že je pravdou, že **podle obsahu zápisu z jednání valné hromady nebylo hlasováno o doplnění bodu programu, odvolání stávajícího a jmenování nového jednatele, tuto skutečnost však shledal bez právního významu, když navíc tento bod programu navrhli současně společníci Ing. I. K. a J.O., kteří měli nadpoloviční většinu hlasů všech společníků, neboť společenská smlouva neurčovala jiný poměr hlasů (§ 127 odst. 2 obch. zák.), z čehož dovodil, že tento bod programu by byl přijat i pokud by o něm valná hromada hlasovala.**

Podle společenské smlouvy je k přijetí usnesení valné hromady třeba nadpoloviční většiny hlasů všech společníků. S ohledem na velikost vkladu každého ze společníků, když společenská smlouva jiný počet hlasů neurčuje, připadá na každých 1.000,- Kč vkladu jeden hlas (§ 127 odst. 2 obch. zák.). Společník Ing. I. K. a společník J. O. disponovali na valné hromadě každý 30 hlasy. Pokud byl Ing. M.K. odvolán z funkce jednatele 60 hlasy ze 100 možných hlasů a stejným počtem hlasů byl zvolen do funkce jednatele Ing. I.K., shledal odvolací soud tato rozhodnutí v souladu s úpravou způsobu přijetí usnesení podle společenské smlouvy.

Proti výrokům I. a III. rozsudku odvolacího soudu, podal navrhovatel dovolání, jehož přípustnost opírá o ustanovení § 238 odst. 1 písm. a) [správně však § 237 odst. 1 písm. a)] občanského soudního řádu (dále jen „o. s. ř.“), namítaje nesprávné právní posouzení věci odvolacím soudem.

Konkrétně namítá, že odvolací soud nevzal v potaz skutečnosti uváděné před soudem prvního stupně, a to zejména, že valná hromada „nebyla v podstatě svolána vůbec“. Argumentuje tím, že šlo o setkání tří společníků, kteří měli pro forma schválit hospodářský výsledek, rozdělení zisku apod. Teprve na místě začal společník Ing. I.K. toto jednání řídit a improvizovat ohledně programu valné hromady. Dovolatel dále uvádí, že v průběhu jednání dne 9. prosince 2002 nebylo hlasováno o žádných skutečnostech a zápis z valné hromady vyhotovili společníci Ing. I.K. a J.O. dodatečně dne 10. prosince 2002, a to bez účasti navrhovatele. Uzavírá, že „setrvává na stanovisku, že usnesení valné

hromady tak, jak je žaloval, je neplatné z důvodů, které uvedl v žalobě a před soudem prvního stupně.“

Dovolatel navrhuje, aby dovolací soud napadený rozsudek odvolacího soudu zrušil a věc mu vrátil spolu se závazným právním názorem k dalšímu řízení.

Společnost ve vyjádření k dovolání navrhuje, aby dovolání bylo jako nedůvodné zamítnuto či odmítnuto.

Dovolání proti prvnímu výroku napadeného rozsudku je přípustné podle ustanovení § 237 odst. 1 písm. a) o. s. ř., avšak není důvodné.

V projednávané věci dovolatel především namítá, že odvolací soud „nevzal v potaz skutečnosti uváděné před soudem prvního stupně, a to zejména skutečnost, že valná hromada nebyla v podstatě svolána formálně vůbec, šlo o setkání tří společníků, kteří měli pro forma schválit hospodářský výsledek, rozdělení zisku apod.“

Jak vyplývá z odůvodnění rozhodnutí odvolacího soudu, není toto tvrzení pravdivé, neboť odvolací soud se nedostatky při svolání valné hromady zabýval a dovodil, že za situace, kdy se valné hromady zúčastnili všichni společníci, se uplatní ustanovení § 131 odst. 3 písm. d) obch. zák. S tímto závěrem odvolacího soudu se dovolací soud ztotožňuje.

K námitce dovolatele, že na valné hromadě „nebylo o žádné skutečnosti hlasováno,“ Nejvyšší soud uzavírá, že **není podstatné, zda na valné hromadě došlo k formálnímu hlasování, podstatné je, jak správně uzavřel odvolací soud, zda se společníci s dostatečným počtem hlasů dohodli na řešení jednotlivých bodů programu, k čemuž dle skutkových zjištění soudů obou stupňů (a tvrzení samotného dovolatele v návrhu na zahájení řízení), v projednávané věci došlo.**

Protože Nejvyšší soud shledal i ostatní závěry odvolacího soudu správnými, dovolání podle ustanovení § 243b odst. 2 věty první o. s. ř. zamítl.

Podle ustanovení § 200e odst. 1 a 3 ve vazbě na ustanovení § 9 odst. 3 písm. b) o. s. ř. se ve statusových vech obchodních společností rozhoduje usnesením. Rozhodnutí odvolacího soudu má proto povahu usnesení, i když tak není označeno, a proto také dovolací soud rozhodl ve věci usnesením. Uvedený nedostatek označení však není takovou vadou, která by mohla mít za následek nesprávné rozhodnutí ve věci a nezakládá některý z důvodů zmatečnosti.

O nákladech dovolacího řízení rozhodl dovolací soud podle ustanovení § 243b odst. 5, § 224 odst. 1 a § 142 odst. 1 o. s. ř., tak, jak se uvádí ve výroku, a přiznal společnosti náhradu nákladů řízení podle ustanovení § 7 písm. g) a § 18 odst. 1 vyhlášky č. 484/2000 Sb. (ve znění účinném do 31. srpna 2006) a paušální náhradu nákladů řízení podle § 13 odst. 3 vyhlášky č. 177/1996 Sb. (ve znění účinném do 31. srpna 2006). Proti tomuto rozhodnutí není opravný prostředek přípustný.

Nesplní-li povinný, co mu ukládá vykonatelné rozhodnutí, může se oprávněná domáhat jeho výkonu.

V Brně dne 11. prosince 2007

JUDr. Ivana Š t e n g l o v á

předsedkyně senátu